

TÜRKMEN

Kültür – Sanat - Edebiyat

Zehra YALAMA
DOĞAMIZ

Sorsanız, tüm insanlar harikulade bir doğada yaşamak istediklerini söyler ama nedense pek çok insan doğa için, dünyanın geleceği için hiçbir şey yapmaz. Sadece oturdukları yerden iyi dileklerde bulunurlar. Hatta bazıları adeta dünyanın temeline patlamaya hazır bir dinamit koyarlar desek abartmış olmayız. Neden mi? Neden olacak, bakın şöyle bir etrafınıza! Suyu, toprağı kirleten, zavallı hayvanları acımasızca katleden, tüm çöplerini etrafa gelişi güzel atıp giden, zehirli atıkları rastgele ortalığa döken, ağaçları kesen, her yere çirkin beton binalar diken, dünyayı sadece kendinin zanneden, yeşilin ve mavinin kıymetini bilmeyen kaç kişi sayacaksınız? Ben yüzlerce, binlercesini gösterebilirim size ne yazık ki. Hem de içim sızlayarak!

Peki ne yapacağız? Elimiz, kolumuz bağlı oturup bu doğa düşmanlarının her yeri mahvetmesine, yeşilin solmasına, mavi denizlerin ve göklerin bozarıp kararmasına seyirci mi kalacağız? Öyle çaresizce, umarsızca bakamayız hiçbirimiz. Bakmamalıyız da zaten. Yüce Allah'ın yarattığı sayısız güzelliğin böyle kirlenmesine, yok olmasına müsaade edemeyiz. Sonra nasıl veririz hesabını? Yaradan'dan ötürü yaradılan her şeyi severdik ya hani biz, ne oldu şimdi? Ne değişti? Denizlerden, göklerden önce yüreklerimiz mi karardı yoksa? Sevmeyi, bakmayı, anlamayı, hikmetle bakmayı, ibret almayı yoksa şükretmeyi mi unuttuk acaba? Bu dünyaya daha nice canın doğacağını, her birine bugünden borçlu ve sorumlu olduğumuzu mu unuttuk yoksa? Belki de insanca bir yanılışla her şeyin kendimizin olduğunu zannetmek gibi koyu bir aldanmışlığın içine düştük!.. Sorun her neyse çözüm de yine bizde. O halde ne duruyoruz ki? Hemen koyulalım işe. Nerden başlayacağını bilmeyen varsa hemen söyleyeyim: kendi kapınızın önünden başlayacaksınız. Herkes kendi kapısının önünden, sokağından başlayıp gücünün yettiğince düzelterek, onaracak, imar edecek. Sonra ne mi olacak? Dünya yaratıldığı ilk günkü gibi aydınlık, berrak, mavi ve yeşil olacak. Güneş daha ışıklı, yağmur daha bereketli olacak. Toprakta karıncalar daha gayretli, ekmekler daha lezzetli olacak ve yarınlar daha güzel, doğacak her can daha sıhhatli olacak.

Zehra YALAMA
PADIŞAHIN OĞLU VE PRENSES

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir padişah ve bu padişahın canından çok sevdiği bir oğlu varmış ve oğlan evlenmek istemiş. Padişah, oğlunun eline bir yay ve bir ok vermiş. Oğluna: "Bu oku at, kimin yakınına düşerse seni onunla evlendireceğim." demiş.

Oğlu oku atmış ve bir kurbağanın yanına düşmüş. Köylüler ve padişah, "Olmaz, bir daha atsın." demişler ve oğlan tekrar atmış, yine kurbağanın yanına düşmüş. Bir daha atmış, yine kurbağanın yanına düşmüş. Padişahın oğlu, "Bu kurbağa benim nasibim." demiş ve kurbağayı yanına alıp saraya giderek kurbağaya yer hazırlamış. Padişahın oğlu kurbağayla çok iyi arkadaş olmuş.

Bir gün padişahın oğlu kurbağayı eline almış bakarken kurbağa yanlışlıkla padişahın oğlunun yanağına değmiş ve bunun sonucunda kurbağa birdenbire insana dönüşmüş ve çok güzel bir prenses ortaya çıkmış. Padişahın oğlu ürkünce kız "Korkma!" demiş ve anlatmaya başlamış: "Ben bir padişahın kızıydım, kötü bir büyücü yüzünden kurbağa oldum ama sen benden iğrenmeyerek büyüü bozdun ve eski halime döndüm." Bundan sonra padişahın oğlu ve prenses evlenerek bir ömür boyu mutlu yaşamışlar.

Eğer el ele verirse tüm bunlar, hayalimiz değil gerçeğimiz, geleceğimiz olacak. Hadi durmayalım öyle boş boş, koyulalım işe. Unutmayalım ki ne ekersek onu biçeceğiz yine ve bakarsak bağ olacak, bakmazsak çorak dağ! Benden söylemesi...

Merve DORUK

BİZ

Zindandır bana sensiz hayat

Gel de kalbimi kuşat

Yalnızlığı kalbimden sök at

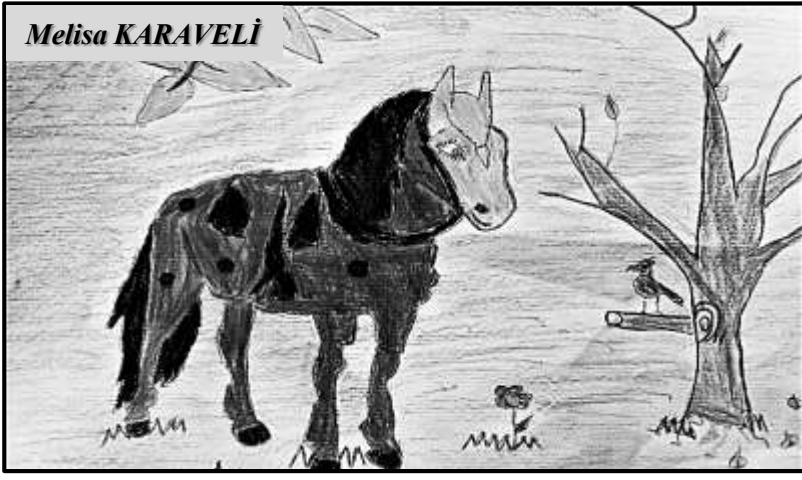
Gidelim mutluluğa son sürat

Ben istemiyorum at, yat, kat

Biz olalım ama yiyelim ekmeği bayat

İster kurumuş yaralarımı kanat

Ama ne olursa olsun bana derdini anlat

Sabit KÜTÜ

KARDELEN'İN AZMİ

Erzurum'un küçük bir köyünde on çocuğu olan bir aile yaşıyordu. Bu ailenin yedi kızı ve üç oğlu vardı. Bu köyde insanlar geçimini tarım ve hayvancılıkla sağlamaktaydı. Köyde başka bir iş imkanı olmadığından köylü geçinmekte hayli zorlanıyordu. Köyde bir okul da yoktu üstelik. Karnını doyurmakta zorlanan köyün çocukları ise okula gitmek için uzun mesafeleri kat etmek zorunda kalıyordu. Köydeki pek çok kişi de bu yüzden kız çocuklarını okutmak istemiyor ve erken yaşta evlendiriyordu. Tabii bu durum okumak isteyen kızları çok üzüyordu. Onlar tüm zorluklara rağmen okumak ve meslek sahibi olmak istiyorlardı. Bu kızlardan biri de okumak konusunda çok hevesli olan Kardelen'di.

Kardelen'in babası Zeynel Efendi de Kardelen'i okutmak istemiyordu ancak Kardelen okumak için elinden geldiğince direniyordu. Babası kendi okuma yazma bilmezken kızının okumak için bu kadar direnmesine anlam veremiyordu. Ne olacaktı ki okuyunca? Köyde tarlada çalışıp ailesine yardım etse bir katkısı olur eve, diye düşünüyordu. Ayrıca geçimini zar zor sağlayan bu ailenin çocuklarını okutmak için ayırabileceği bir kuruşu bile yoktu. En iyisi Kardelen'i bu işten vazgeçirmektir. Ama Kardelen hiç vazgeçmiyor, tüm zorluklara rağmen derslerine gereken özeni gösteriyor, çalışmayı hiç bırakmıyordu.

Sınıfında ve okulunda hep birinci oluyordu. 8. sınıftan girdiği lise sınavlarında da çok yüksek bir puan alıp güzel bir liseye yerleşmeye hak kazandı kazanmasına ancak babası başarılı olmasına rağmen Kardelen'i okutmayacağını söyledi. Bu duyan Kardelen deliye döndü, ağzını bıçak açmadı, gözlerinin ferisi gitgide söndü.

Kardelen'in bu durumuna öğretmenleri kayıtsız kalmadı. Zeynel Efendi'yi ikna etmeye çalıştılar ama adamı yola getiremediler. Öğretmenler, babaya her ne kadar Kardelen'in çok fazla maddi ihtiyacı olmayacağını, devlet kız yurduna yerleştirileceğini ve masraflarının devlet tarafından karşılanacağını söyleseler de adam, Nuh diyor peygamber demiyordu.

Kardelen'in ümitleri artık tükenmeye başlamıştı. Ne söyledilerse babası ikna olmuyordu işte! Bu düşüncelerle ağlayarak çeşmeye su doldurmaya giderken yolda köyün imamı ile karşılaştı. İmam, yaz aylarında camiye gelen çalışkan talebesi Kardelen'i bu halde görünce şaşırıp ve ona niye ağladığını sordu. Kardelen durumu anlattı. Okumak istediğini, kendisini ve ailesini kurtarmak istediğini ancak babasının okumasına izin vermediğini söyledi. Bunun üzerine imam, Kardelen'e "Ağlama, ben senin için babanla görüşeceğim. Bir de ben konuşayım." dedi. İmam akşam Kardelenlerin evine gitti. Selam verip içeri girdi. Kardelen'in babasıyla biraz hoş beş ettikten sonra ona, Allah'ın peygamberimize gönderdiği ilk ayetin ne olduğunu sordu. Zeynel Efendi, bunu imamın camideki vaazlarından hatırladığını anımsadı ve işin nereye varacağını anladı. İlk inen ayetin "Oku!" ayeti olduğunu söyledi ve başını mahcup bir edayla önüne eğdi. Bunun üzerine imam, Kardelen'in babasına İslam dininin okuma ve yazmaya verdiği değeri bir kez daha anlattı ve kızın babasını ikna etti. Kardelen öyle sevindi, öyle sevindi ki hemen babasının ve imam efendinin elini öptü. Bu kez ağlamıyordu, adeta yüzünde güller açıyordu.

Kardelen, babasıyla yurda yazılmaya gittiğinde sevincinden ne yapacağını bilemedi. Yüreği kanatlanmış bir kuş olmuştu sanki, içine sığmıyordu. Babasına izin verdiği için pişman olmayacağını, okuyup güzel yerlere geleceğini söyledi. Sözü de tuttu. Hem kendi okudu, iyi bir doktor oldu hem de kardeşlerini ve köyün yoksul tüm çocuklarını okuttu. Nerde bir ihtiyaç sahibi görse elinden tuttu. Kimsesizlerin, ezilenlerin sesi soluğu oldu. Onu görenler bırakın kızlarını okutmamayı, yarışa girdiler adeta birbirleriyle; herkes kızının okuması için elinden geleni yapmaya çalışıyordu artık. Kardelen'in azmi köyün bütün kızlarının kaderini değiştirmişti...

Melike ÜCE

RENGARENK BAHAR

Geldi artık ilkbahar,
Yeşerdi hep yapraklar.
Rüzgar ılık ılık esiyor,
Yürekler ferahlıyor.

Gündüzler gitgide uzuyor,
Gecelerse kısalıyor.
Güneş eskisine göre,
Daha geç batıyor.

Renk renk çiçekler açtı.
Ağaçlar neşe saçtı.
Evler ağzına kadar
Bahar kokularıyla yıkandı.

Güneş kendini gösterdi,
Kuşlar hep döndü geri.
Uçuyor rengarenk kelebekler,
Gagalarını takırdatıyor leylekler.

İnsanlar sevindi, mutlu oldu.
Bülbüller çiçekli dallara kondu.
Çocuklar neşe içinde şarkılarla
Yeniden kardeş, arkadaş oldu.

Şeyma GÖLCÜK

HAYALLERİMİN HİKAYESİ

Tahmin etmeye çalışıyorum on yıl, on beş yıl sonrasını. Acaba hayatımda neler değişecek, nasıl bir yaşantım olacak, nerede ne işle uğraşacağım? Herkesin aklına gelir herhalde böyle sorular. Ben biraz fazlaca iyimserim bu konuda. Hep güzel şeyler düşünüyorum ilerisi için. Eee, ne derler bilirsiniz? Bir şeyi kırk kere söylersen olurmuş. Ben de hep güzel şeyler kuruyorum kafamda. İyi bir lise, candan arkadaşlar, sevecen öğretmenler... Bu kadarla kalıyor sanmayın sakın. Sonrası da var elbette. İyi bir üniversite gibi mesela. Üniversiteye dereceyle giriyorum ve yine dereceyle oradan mezun oluyorum. Dedim ya, iyi bir üniversite diye. Üniversite iyi olunca sonrası da iyi oluyor. Kariyer fırsatları, prestijli işler... Derken çok iyi ve kazançlı bir işe girmeyi başarıyorum. Birkaç yılda evimi, arabamı alıyorum. Ailemle tatillere çıkıyoruz birlikte. Çocukken kime ne söz verdiğim hepsini gerçekleştiriyorum. Kardeşime istediği o havalı saati, annemle babama çok istedikleri çiftlik evini alıyorum. Bitti sanmayın. Hep kendimize Müslüman olacak değiliz ya! İhtiyaç sahibi insanlara, okumak isteyen çocuklara, savaştan kaçan çaresiz insanlara da el uzatıyorum; onlar için yardımlarda bulunuyorum. Yani iyilik meleği gibi herkesin hayatına güzellikler katmaya çalışıyorum.

Ah, keşke gerçekleştirebilsem tüm bunları! Biliyorum kolay şeyler değil hayalini kurduğum. Ama çalışıyorum ben bunun için. Lafla ya da sadece yattığım yerden yürütemem gemiyi. O yüzden de "Az laf, çok iş!" diyorum ve bu satırları yazıp hemen gidiyorum. Nereye mi? Tabii ki de çalışmaya. Unutmayalım ki ne doğarsak aşımıza, o çıkacak kaşığımızıza...

Hilal ACIELMA DERS ÇIKARMAK

Güneş bütün parlaklığıyla yüzüme vuruyordu. Kalkmak istemiyordum ama kalkmak zorundaydım. Çünkü en sevdiğim arkadaşım Karakoçan gelecekti. Beraber kahvaltı yapacaktık. Kalktım, odamı topladım ve evi güzelce temizledim. Kahvaltıyı hazırlamaya başladım. Tam fırından böreği çıkaracaktım ki kapı çaldı. Biri Boz Ayı, Boz Ayı diye bağıyordu. Kapıyı açtım karşımda Kurnaz Tilki'yi gördüm. Ona kurnaz demelerinin sebebi her şeye herkesten önce atlamasıydı. Ama özünde saygılı ve iyi bir kişiliğe sahipti.

Boz Ayı: Buyur Kurnaz Tilki, hayırdır senin yolun buralara düşmezdi. Seni hangi rüzgar attı?

Kurnaz Tilki: Burnuma çok güzel kokular geldi. Sen börek mi yaptın?

Boz Ayı: Evet, istersen biraz verebilirim.

Kurnaz Tilki: Teşekkür ederim, biraz alabilirim.

Böyle diyen tilki, böreği alıp gitti. Elindekenden bir ısırık alınca kendinden geçti. Sonra tekrar Boz Ayı'nın kapısına gelip kapıyı çaldı. Boz Ayı kapıyı açtı.

Boz Ayı: Buyur tilki kardeş, yine ne istedin?

Kurnaz Tilki: Böreği çok güzel yapmışsın ellerine sağlık, biraz daha verebilir misin?

Boz Ayı: Kusura bakma tilki kardeş, arkadaşım Karakoçan kahvaltı için gelecek de onunla beraber yiyeceğiz, zaten az yapmıştım, dedi.

Kurnaz Tilki oradan üzgün üzgün ayrıldı. Boz Ayı'nın arkadaşı Karakoçan'ın gelmesine az kalmıştı. Boz Ayı böreği biraz soğuması için pencerenin kenarına bıraktı. O sırada Kurnaz Tilki oralarda geziyordu. Mis gibi kokular burnuna geldi. Tilki böreği pencerenin önünde görünce çok sevindi. Elini uzattı ve bir tane aldı, sonra bir tane daha, bir tane daha... Tekrar almak için uzandığında baktı ki hiç börek kalmamış. Hemen hızlı adımlarla evinin yolunu tuttu. Karakoçan geldi. Boz Ayı kapıyı açtı. Sarıldılar ve Karakoçan içeri girdi. Karşısında çok güzel bir kahvaltı masası vardı. Hemen sofraya oturdular.

Boz Ayı: Karakoçan ben böreği alıp geliyorum, dedi.

Karakoçan: Tamam canım arkadaşım, sen gel öyle başlayalım, dedi.

Boz Ayı mutfağa girdi. Pencerenin önüne baktı. Boş tepside başka hiçbir şey yoktu. Karakoçan'ın yanına gitti.

Boz Ayı: Karakoçan böreği pencerenin önüne koymuştum ama şimdi hiçbir şey kalmamış.

O sırada kapı çaldı. Boz Ayı karşısında sevimli sincabı gördü.

Sincap: Sana bir şey söyleyeceğim ayı kardeş. Hani sen pencerenin önüne börek koymuştun ya, işte onu kimin yediğini gördüm, dedi.

Boz Ayı: Kim yedi, dedi.

Sincap: Kurnaz Tilki, dedi.

Boz Ayı ile Karakoçan tilkinin evine doğru ilerlemeye başladılar. Tilkinin kapısını çaldılar. Tilki açtı.

Boz Ayı: Pencereye koyduğum böreği sen mi yedin? Yaptığım şey çok yanlış, dedi.

Kurnaz Tilki: Evet, ben yedim. Ama çok utanıyorum, kusura bakma. O kadar güzel yapmıştın ki dayanamadım.

Boz Ayı: Tamam affettim ama bir daha öyle şeyler yapma. Ben kendimden utandım yani senin yaptığın çalmak gibi bir şey, dedi.

Kurnaz Tilki: Bunu yaptığım için kendimden utanıyorum. Kusura bakma, özür dilerim, beni affet, dedi.

Karakoçan ile Boz Ayı oradan ayrıldı. Kahvaltıyı börek olmadan yapacaklardı. Kurnaz Tilki buna çok üzüldü, utandı. Aklına kış için yaptığı çilek reçeli geldi ve onu alıp Boz Ayı'nın evinin yolunu tuttu. Kapıyı çaldı.

Boz Ayı: Kimsiniz, dedi.

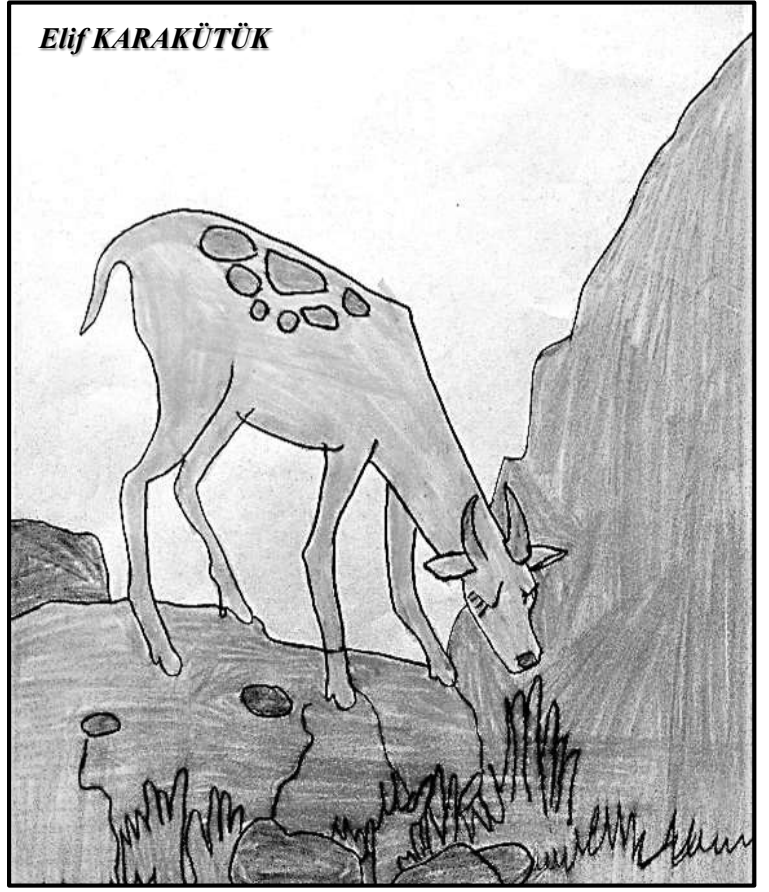
Kurnaz Tilki: Benim, tilki, dedi.

Boz Ayı kapıyı açtı.

Karşısında elinde reçel kavanozuyla tilkiyi gördü. Boz Ayı çilek reçeli yapmak istemiş ancak çilek bulamamıştı.

Boz Ayı tilkiyi içeriye davet etti. Hep beraber kahvaltıya oturdular. Börekleri yoktu ama çilek reçelini ekmeğe sürüp yediler. Hep beraber mutlu bir şekilde kahvaltılarını yaptılar.

Elif KARAKÜTÜK

Nazlı SARIGÜN

GENÇLİĞİN GÖNLÜNDEKİ ŞAIR MEHMET AKİF

Sen Türklüğün baş tacı, sembolü, onurusun.

Sen milletin dava eri, gururusun.

Sen tek başına millet gibisin,

Sen kocaman yüreğinle şerefsin, zafersin.

Kükremiş sel gibi aşar gider mısraların,

Kahraman ordumuza en güzel marşı yazdın.

Doğruluğun, dürüstlüğün ve merhametinle,

Hepimizin gönlünde yer kazandın.

Karanlık günlerimize adeta nur saçtın,

Duyularını yoğurup kağıtla harmanladın.

“Asım’ın nesli” dedin, ona umut bağladın.

Geleceğimize ışık tutan adam gibi adamsın.

Öyle büyüksün ki izlerin zamandan silinmez,

Ay yıldızımızın adı sensiz zikredilmez.

Gençlik, yolundan gitse hiç yenilmez;

Bileğimizi bükmeye düşmanın gücü yetmez.

Sana sevgimiz hayranlığımız sonsuzdur;

Seni kuşattı, bizi de kuşatacak aynı nur.

Bizi ulaştırmak istediğin aydınlık,

Sade ışık değil Hakk’ın yoludur.

Gönülünden bağlıyız sana büyük şair,

Gayretlerin meyve verecek, kalmayacak gönülde kir.

Allah’ın izni ve yardımıyla,

Neslimiz, aydınlık yarınlarda yükselir.

Bir ilkbahar sabahı Ecrin sabah erkenden uyanmıştı. Mis gibi havayı içine çekmişti. Annesi ona seslenerek:

-Ecrin, kahvaltı hazır. Haydi, gel kızım, dedi.

-Geliyorum anne, dedi.

Hep birlikte sofraya oturdular. Pencereden giren sabah güneşi Ecrin'in yüzüne vurmuştu. Annesi ona:

-Sabahın nuru yüzüne vurdu kızım.

-O ne demek anne?

-Bugün günün güzel geçecek anlamına geliyor kızım.

Ecrin kahvaltısını bitirip dışarı çıktı. Derin bir nefes aldı. Hava ne kadar da güzeldi. Güneş ne güzel bakıyordu öyle. Kuşların sesi, börtü böcekler, ağaçlar, çiçekler... Her şey ne kadar da güzeldi bugün.

Ecrin arkadaşlarını çağırıp oyun oynamaya başladı. Oyuna öyle daldı ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamadı. Öğlen olmuş annesi yemeği hazırlamıştı.

-Haydi gel kızım. Yemek hazır, seni bekliyoruz!

-Hemen geliyorum anne.

Yemeğini yiyip tekrar dışarı çıktı Ecrin. Dışarıdaki arkadaşlarının yanına gitti. Tekrar oyuna daldı. Arkadaşlarını çok seviyordu Ecrin. Akşama kadar zamanın nasıl geçtiğini anlayamadı. Akşam yemeğini yerken annesi sordu:

-Günün nasıl geçti kızım?

-Çok güzel geçti anneciğim. Çok mutlu oldum bugün.

-Sabah söylediğimde haklıymışım, değil mi?

- Haklıymışsın anneciğim.

Ecrin bugün yaşadıklarını günlüğüne yazmak için sabırsızlanıyordu.

Melike YAMAN

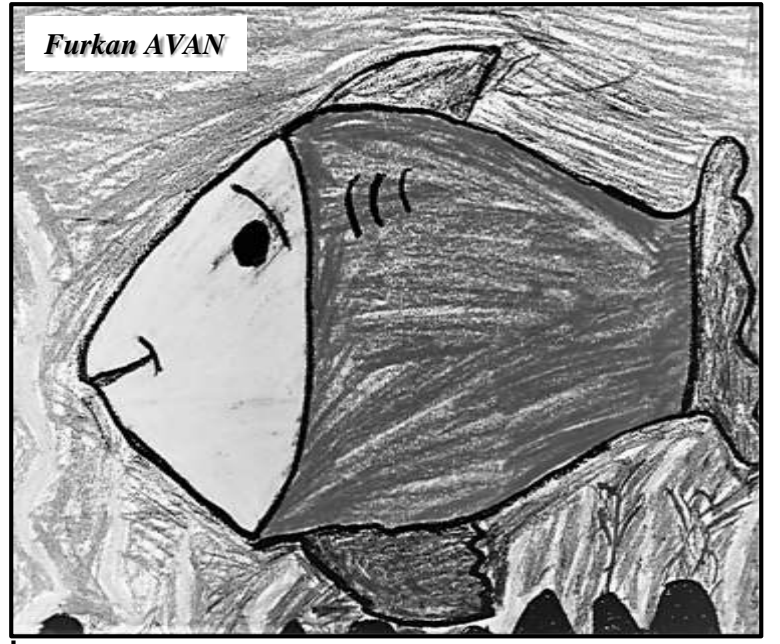
ELİF'İN SINAVI

Küçük bir köyde Elif adında bir kız yaşıyordu. Elif ders çalışmayı, kitap okumayı, okula gitmeyi çok severdi. Elif bu yıl ortaokuldan liseye geçecekti, yani 8. sınıf öğrencisiydi. Elif, 8. sınıfın sonunda iyi bir liseye gitmek için sınava hazırlanıyordu. Okulun başından beri babası ona istediği tüm test kitaplarını, okuma kitaplarını almaya çalışıyordu. Çünkü Elif'in babası, kızının okuyup iyi yerlerde olmasını çok istiyordu. Elif bu sene çok çalıştı. Çünkü Elif sınavı kazanmayı çok istiyordu. Bir an önce sınav gününün gelmesini istiyor ve sabırsızlanıyordu.

Günler birbirini kovaladı ve koskoca bir yıl su gibi akıp geçti. Elif'in sınavı yarındı. Elif çok heyecanlıydı, sabaha kadar gözünü kırpıyordu. O sınav Elif'in gelecekteki kariyerinin temelini oluşturacaktı. Elif sınavına girdi. Sınav beklediğinden daha iyi geçmişti. Elif şimdiden sonuçları dört gözle beklemeye başladı.

İki ay sonra sonuçlar açıklandı. Elif o sınavı birincilikle geçti. Sınav sonucunu duyunca sevinçten ağladı. Aklına gelen ilk şey ise şu oldu: "Allah kimsenin emeğini boşa çıkarmaz." Elif, kendi kendine, o gün başarısını devam ettireceğine söz verdi. Bundan sonra da başarılı olacaktı, başarılarını anlatacaktı.

Furkan AVAN

Rukiye ÇATALTEPE

HAYALLERİN DÜNYASINDA

Hayal kurmaya bayılırım,
Hemen beyaz kanatlı atıma atlarım.
Uçarım ta gökyüzüne,
Ellerim değer gökkuşağına bile.

Geceleri yıldız yıldız dolaşırım,
Ay dedeye masallar anlatırım.
Gündüz olunca bulutlardan,
Çocuklara pamuk şeker yaparım.

Hayali olmayan nasıl yaşar?
Can sıkıntısını nasıl aşar?
Hayal kurmaya üşenenler,
Kendi dünyasını siyaha boyar.

Hayaller olmasaydı
İnsanlar mağarada yaşardı.
Dünya gelişemez,
Kimse Ay'a uçamazdı!..

Eee, ne duruyoruz çocuklar?
Biz de hayal kuralım.
Roketimize atlayıp
Soluğu Mars'ta alalım.

İMTİYAZ SAHİBİ

Osman ERTAŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zeynep DERİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Zeynep DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Ayhan TEMİZ

YAYIN KURULU

Yusuf KIYAK

Yeşim ŞAHİN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK AKKUZULU ORTAOKULU

Akkuzulu Mahallesi 06760 Çubuk / Ankara

0312 825 42 28